

[Landbrugsministeren.]

med en indfødt hund var indslæbt en mide, som det har vist sig at være meget vanskeligt at udrydde. Da der herefter ikke rådes over nogen offentlig karantænestation, hvor hunde kan anbringes, og da hverken veterinærmyndighederne eller landbrugsministeriet kunne se nogen mulighed for med kort varsel at tilvejebringe en sådan — som også ville kræve en bevilling på antagelig 4-5 mill. kr. — har veterinærdirektoratet indstillet, og jeg har godkendt, at de hidtidige krav om karantæne ved indførsel af hunde og katte fra rabie-smittede lande frafaldes. Begrundelsen for dette forslag om fremtidig at forlade sig på vaccination er, at vaccine mod rabies er forbedret i løbet af de seneste år og nu af veterinærdirektoratet med den påbudte revaccination ved grænsen skønnes at yde lige så god beskyttelse mod indslæbning af rabies som et karantæneophold.

I Holland, der er fri for rabies, har man ikke anvendt karantæne, dér bruger man alene vaccinationsbestemmelsen ved indførsel af hunde og katte, og det er således ikke rigtigt som anført af hr. Aksel Larsen, at vaccination ikke yder nogen beskyttelse. Dertil kommer, at erfaringerne fra Sønderjylland, hvor der gennemføres tvangsvaccination af alle hunde i området syd for Kongeåen, har bekræftet vaccinationens værdi, idet der til trods for de mange tilfælde af rabies i Sønderjylland i det sidste års tid ikke er konstateret smitte hos nogen vaccineret hund.

Må jeg i øvrigt tilføje, at der stadig væk er nøje kontakt mellem veterinærdirektoratet og de øvrige nordiske veterinærstyrelser, og at den fortsatte fremtrængen af rabies i Sydjylland har givet disse anledning til ængstelse og må formodes at have bragt os meget nær til det punkt, hvor den frie passage af hunde fra Danmark til andre lande alligevel var blevet bragt til ophør.

Aksel Larsen: Jeg kan forstå, at landbrugsministeren bygger på orientering fra veterinærdirektoratet og åbenbart ikke ved så meget om rabies, som landbrugsministeren burde have vidst. Jeg har her forskelligt materiale derom, deriblandt et amerikansk værk — det hedder Current Veterinary Therapy — hvor der findes et afsnit om rabies, hvoraf det fremgår, at inkubationstiden for rabies er fra 1 uge til 1 år. Hvorledes det så

skal kunne beskytte at vaccinere 4 uger før hunden kommer hertil, ved jeg ikke, og det tror jeg ikke nogen kan forklare mig. Videre siger ministeren, at tvangsvaccinationen i Sønderjylland virker. Ja, det er klart. Når hundene er vaccineret på forhånd, før de kan blive udsat for smitte, så er det muligt, det virker, men en vaccination, som er foretaget, muligvis efter at hundene har været udsat for smitte, kan ikke virke, derimod forlænger den inkubationstiden. Jeg skal gøre ministeren den tjeneste at overlevere ham materiale herom, bygget på videnskabelige undersøgelser i hvert fald i Amerika.

Dernæst vil jeg sige, at jeg giver ikke så meget for den nøje kontakt med de nordiske veterinærstyrelser, for kontakten har, så vidt jeg forstår, bestået i, at man i januar har skrevet til den svenske veterinærstyrelse, at man har besluttet at foretage sådan og sådan, og så reagerer svenskerne. Man har altså ikke engang på forhånd taget en forhandling med svenskerne om, hvad de ville gøre, hvis. Hvis det er de informationer, ministeren får fra veterinærdirektoratet, så tror jeg ikke, man kan stole på dem, navnlig når de har informeret ham så dårligt på andre områder.

Den pågældende mide kan udmærket bekæmpes. Jeg har også her en afhandling derom, som jeg skal overlade ministeren. Det er endda ret let at bekæmpe og udrydde den pågældende mide, hvis viljen er til det, og hvis ikke dyrehospitalet i Emdrup kan eller vil eller gider, så må man finde andre udveje.

Ministeren siger, at vi har altså ingen karantænestation, den kan ikke tilvejebringes med kort varsel, det vil koste 4-5 mill. kr. . . .

Formanden: Taletiden er udløbet.

Aksel Larsen: Jeg skal give ministeren adressen på to dyrehospitaler, som med uges varsel kan træde ind som karantænestationer fuldt tilfredsstillende. Veterinærdirektoratet har tilbud om det, men har ikke villet modtage dem og har lagt telefonen på, når man har forsøgt telefonisk at rykke dem for en stillingtagen. Sådan er veterinærmyndighederne, hr. minister.